

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupena Mgr. Bc. Lucií Koupilovou, advokátkou se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti blíže neurčenému rozhodnutí žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 5. 2016, č. j. 18 Ad 14/2016 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni Mgr. Bc. Lucii Koupilové, advokátce se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **1300 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž tento soud odmítl její podání ze dne 16. 1. 2016 směřující proti České správě sociálního zabezpečení, ve kterém se domáhala plného invalidního důchodu od roku 1998 do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně pro nemoc z povolání.

Krajský soud stěžovatelku usnesením ze dne 26. 1. 2016 vyzval k odstranění vad podání. Stěžovatelka v odpovědi uvedla, že žaloba směřuje proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze z roku 2000, kdy jí byl částečný invalidní důchod odebrán. Stěžovatelka připojila také rozhodnutí ze dne 19. 5. 2000. Stěžovatelka dále uvedla, ať soud vydá rozhodnutí, ve kterém potvrdí zpětné uznání plného invalidního důvodu od roku 1998 do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 do 19. 1. 2013 přizná invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Krajský soud dále zjistil, že ve věci žádosti stěžovatelky o plný invalidní důchod od roku 1998 bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. X, tak, že žádost byla zamítnuta. Stěžovatelce bylo toto rozhodnutí doručeno dne 1. 7. 2013, přičemž proti němu nebyl podán žádný opravný prostředek. Krajský soud na základě uvedeného uzavřel, že z podání ani z jeho doplnění není jednoznačné, proti kterému konkrétnímu rozhodnutí tato podání směřují. Krajskému soudu proto nezbylo než žalobu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“ odmítnout. Kromě toho krajský soud uvedl, že minula-li stěžovatelka napadnout rozhodnutí ze dne 19. 5. 2000, byla v tomto rozhodnutí poučena i o lhůtě pro podání opravného prostředku, přičemž tato již dávno uplynula. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí by musela být odmítnuta pro opožděnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013 by musela být rovněž odmítnuta a to podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka namítá, že z doplnění jejího podání bylo zřejmé, že brojí proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 5. 2000 a ze dne 14. 6. 2013. Napadené rozhodnutí, kterým krajský soud odmítl její podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto, že z něj nebylo poznat, proti jakému rozhodnutí směřuje, je tak nezákonné. Navrhuje proto usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve upozorňuje, že v narativní části rozsudku nerozepisoval obsah podání podaných stěžovatelkou, která učinila k Nejvyššímu správnímu soudu sama bez pomoci jí ustanovené zástupkyně. Nejvyšší správní soud připomíná, že napadá-li kasační stížnost usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu, z povahy věci, pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.,

pokračování

spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud tak může posoudit pouze správnost těch závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby. Kromě toho je třeba poznamenat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). *Ex officio* posuzuje kasační soud pouze to, zda nebylo řízení před krajským soudem zmatečné, zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, anebo zda rozhodnutí správního orgánu není nicotné (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že podání učiněná stěžovatelkou se týkají pouze důvodů, proč by jí měl být zpětně přiznán důchod, nikoli však předmětu tohoto řízení, tedy posouzení, zda zde byly důvody, pro které krajský soud její podání (žalobu) odmítl. Uvedená podání se tak téměř nevztahují k usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a pokud v nich stěžovatelka uvádí výtky, ty jsou velice obecného rázu. Nejvyšší správní soud tak proto posoudí pouze to, zda krajský soud postupoval správně, odmítl-li její žalobu, a to ve vztahu k vadám, ke kterým musí přihlídnout z úřední povinnosti, a dále v rozsahu přípustných námitek uplatněných v doplnění kasační stížnosti zástupkyní stěžovatelky.

Stěžovatelka tedy namítá, že její podání nemělo být odmítnuto, neboť z jeho doplnění je zřejmé, jaká konkrétní rozhodnutí byla napadena. Jedná se jednak o rozhodnutí ze dne 19. 5. 2000 a jednak o rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013, jak byla specifikovány výše. Krajský soud neměl odmítnout žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pouze proto, že i přes výzvu nebyly odstraněny vady žaloby a v řízení z toho důvodu nebylo lze pokračovat.

Nejvyšší správní soud nepovažuje námitku stěžovatelky za důvodnou. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatelka skutečně v doplnění žaloby neuvedla konkrétně, jasně a srozumitelně, čeho se domáhá ani co navrhuje. Stěžovatelka uvedla, že její žaloba směřuje proti rozhodnutí ČSSZ z roku 2000, jímž jí byl odebrán částečný invalidní důchod, a dále že se domáhá plného invalidního důchodu od roku 1998, rozhodnutí však nijak nespecifikovala. Jak již bylo shora uvedeno, řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou a kvalita žalobních bodů je plně v rukou stěžovatele. Krajský soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku domýšlel její podání. Krajský soud přesto, nad rámec svých povinností, zjistil ze sdělení České správy sociálního zabezpečení, že o žádosti stěžovatelky o přiznání plného invalidního důchodu od roku 1998 bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. X, tak, že žádost byla pro nesplnění podmínek zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí však stěžovatelka nepodala námitky ve smyslu § 88 zákona č. 582/1991 Sb. Krajský soud pak následně uvážil o všech možnostech přezkumu, jak byly nastíněny v žalobě.

I kdyby Nejvyšší správní soud připustil, že stěžovatelka v žalobě uvedla, že napadá konkrétní rozhodnutí z 19. 5. 2000, ani tato skutečnost nic nemění na závěru, že žaloba měla být odmítnuta. Stěžovatelka byla totiž v napadeném rozhodnutí ze dne 19. 5. 2000, č. j. X, poučena o možnosti jej napadnout opravným prostředkem, a to návrhem u krajského soudu ve lhůtě 30 dnů. Tato lhůta již s ohledem na datum vydání daného

rozhodnutí dávno uplynula, pročez by bylo nutné žalobu jako opožděnou odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud jde o druhé uvedené rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013, č. j. X, to bylo stěžovatelce doručeno dne 1. 7. 2013. Tuto skutečnost stěžovatelka nijak nerozporovala. Stejně tak nerozporovala ani tvrzení žalované, že proti tomuto rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek, tedy námitky podle § 88 zákona č. 582/1991, které bylo možné podat ve lhůtě 30 dnů od jeho doručení.

Podle § 68 písm. a) s. ř. s. platí, že žaloba je *nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*

Poněvadž stěžovatelka nevyužila řádný opravný prostředek, bylo by i z tohoto důvodu nutné její žalobu odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud tak postupoval zcela v souladu s právními předpisy, odmítl-li stěžovatelčinu žalobu, přičemž v odůvodnění specifikoval všechny důvody, které jej k tomu vedly. V daném případě proto nebyl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud neshledal v postupu a rozhodnutí krajského soudu ani vady, k nimž by byl povinen přihlížet z moci úřední (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první, odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch a žalovaná proto, že je orgánem důchodového pojištění, jemuž toto právo zákon nepřiznává. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Stěžovatelce byla pro toto kasační řízení ustanovena zástupkyní advokátka. Náklady na odměnu za zastupování v tom případě nese stát. Advokátka nevyúčtovala odměnu a podle obsahu spisu učinila ve věci jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna je tvořena částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu, k němuž náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč, celkově tedy 1300 Kč. Advokátka nedoložila a ani netvrdí, že by byla plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna v určené výši jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2016

pokračování

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu